

EDITORIAL

La setmana passada parlàvem a l'editorial de la "Llar Lourdes" de la Fundació Antònia Roura. Hem de tornar a parlar del tema. Jordi Pujol va ser-hi a Granollers amb motiu de la seva inauguració. El president de la Generalitat va deixar molt clar que les institucions públiques no són suficients per resoldre el problema de la gent gran, i va fer una crida a la iniciativa privada perquè sigui conscient d'aquesta problemàtica, que ens afecta a tots. Tal com va manifestar Jordi Pujol l'estima i la humanitat han de ser posades per persones voluntàries, que treballin per als altres, però no hi ha prou amb esperar que la iniciativa privada arribi allà on no arriben les institucions. Es obligació de qualsevol govern garantir uns minis de dignitat a les persones, tant a homes com a dones, a infants com a ancians, i és per això que les institucions públiques han de posar tots els seus recursos per aconseguir-ho. En aquest sentit hem de dir que la Generalitat, els Ajuntaments, el govern de l'Estat està sensibilitzat cada dia més amb la gent gran. La construccions de residències, els controls efectuats a les que ja existeixen cal enmarcar-los en aquest línia.

A la nostra societat no abunden les iniciatives privades, tal com demanava el President de la Generalitat. La tasca que realitza la granollerina Antònia Roura i la Fundació que porta el seu nom han de rebre el suport econòmic de les institucions públiques perquè pugui ser molt més efectiva. La col·laboració entre iniciativa privada i pública per resoldre problemes socials s'ha de veure com un avenç col·lectiu de la nostra societat, un avenç molt positiu que ens porta cap a una societat futura on cada cop hi ha un major nombre de gent gran amb un protagonisme més gran.

Els no recordats

—Anna-Bel Carbonell—*

De tots és coneguda l'angoixa existencialista que generà la filosofia de Sartre. Els seus seguidors descobrien que eren éssers i se n'envanien rebel·lant-se contra la seva vida limitada i contingent. L'existencialista menysprea la seva existència i se li envaeix el somni de ser totpoderós quan s'adona que, com a persona humana, tard o d'hora deixarà de ser.

Malgrat la seva disconformitat, també Sartre morí un dia; ho féu, però sense haver descobert l'alegria i el goig de l'existència. Sí, desaparegué ignorant la realitat que gràcies al fet que un dia morirem tenim primer el privilegi de

poder viure. Som, mercès al fet que tenim uns límits i que, com a éssers finits, en un moment desconegut del nostre caminar, tocarem la nostra fi. Només moren aquells qui viuen!

Renoi! Quin embolic de paraules! També es pot viure sense fer-se tantes preguntes ni complicar-se tant.

La història de la humanitat, no la conformen sols aquells qui, com els filòsofs, els científics, els grans descobridors... hi tenen alguna cosa a dir per la seva tasca professional o perquè el seu nom figura als llibres de text i les enciclopèdies.

El món evoluciona, es revoluciona i avança gràcies als qui podrien anomenar "no recordats", a tots aquells qui, del seu treball silenciós, des de la seva llar, des del seu viure senzill i humil fan possible una societat. Tal vegada no sortiran al diari, ni a la televisió; els seus noms ni tan sols seran recordats, les generacions següents els ignoraran. Viuran només a les ments d'aquells que els conegueren, o qui sap si ni tan sols això. Però, malgrat tot, el món existeix perquè ells existiren, aquella societat per salvaguardar i guarir.

Els no recordats no passaran a la història amb noms i cognoms, però aquesta no seria possible sense la seva presència.

*Anna-Bel Carbonell és de l'Àmbit Maria Corral

Les nostres festes

—J.M. Pous—*

La qüestió de les festes tradicionals de Catalunya, continua sense resoldre's.

Un any és Sant Joan, un altre Sant Josep, un altre la diada dels Reis, l'amenaça constant sobre Sant Esteve, etc. I, al costat de tot això, la imposició de festes sense cap tradició, ni amb gaires possibilitats de tenir-ne, sobretot a Catalunya, que bé podrien traslladar-se a altres dies ja festius.

Sembla com si les autoritats

catalanes no vulguin —o no puguin— plantejar davant del Govern de Madrid un altre contenciós per aquesta qüestió, que potser seria explotada interessadament com a signe d'"insolidaritat" amb la resta de l'Estat.

Però el que és clar, és que les festes que ha de celebrar cada país són les seves festes, les que han adquirit carta de naturalesa després d'anys i panys, i que no hi ha cap raó important, ni de ti-

pus d'organització laboral ni de tipus econòmic —que totes tenen solució— que justifiquin la manera com s'està portant aquest assumpte.

Recolzem, doncs, totalment, les accions de caire ciutadà i popular que s'estan iniciant per reivindicar la continuïtat de les nostres festes, i seria bo que aquesta ocasió, ens trobessin, a tots els catalans, sense distinció d'opcions polítiques, amb una sola actitud: CELEBREM LES NOSTRES FESTES!

*J.M. Pous és d'Òmnium Cultural de Mataró

Picar la cresta

—Carles G. Camins—*

És de babaus mossegar-se la llengua. Els joves, quan convé, hem de saber picar la cresta a qui sigui i com sigui.

Justament el nostre defecte és haver callat massa, mentre interessos inconfessables volen mantenir-nos eternament analfabets en un constant fer-nos confondre la "A" per la "B".

Mai com ara ens cal dir del pa, pa i del vi, vi. Hem d'expressar-nos sense tapabruets, no en tirem cap tros a l'olla de valdre'ns d'eufemismes i d'assajar de dir les coses amb la finor del neula que confon —tal com diu Carles M. Espinalt— la manca de valentia amb l'elegància.

Amb coratge hem de saber picar la cresta als qui gallegen de ser les nostres autoritats però són incapaces de plantar cara als colonitzadors o els qui pontifiquen, per eminents que siguin, però desconeixen —o fan veure que no ho saben— les autèntiques accions patriòtiques de la Catalunya actual.

Així amb un raonar que pateix d'aquesta mancança, fa poc vaig

llegir unes declaracions del sociolingüista Mossèn Modest Prats, on declarava que al nacionalisme li calia un nou discurs.

Com podia ser, vaig preguntar-me, que un català tan culte i erudit desconexés el nou discurs que es deriva del llibre "Serà el 1992 l'any de la Independència de Catalunya?"

Pot haver-hi gent tan pessimista que cregui que els catalans —per desorientats que estiguem en aquests moments— som tan cretins que no tinguem ja formulat encara el discurs renovador, davant la mediocritat dels polítics senequistes que ja estem cansats de suportar?

Ben al revés de veure la independència del nostre poble a l'abast de la mà, Modest Prats arriba a dir en la seva "Meditació Ignasiana sobre la Normalització Lingüística": "Els quaranta anys de la dictadura franquista són els més terribles d'aquesta història. Ho són tant que, a hores d'ara, podem dubtar amb tota la raó del món si no ens han afectat d'una forma irreversible".

Fins on pot arribar el nostre pessimisme?

Vaig voler conèixer Modest Prats per anunciar-li la bonanova i treure'l de la ignorància que el morfonia per desconèixer que el nou discurs ja estava inventat. Tot anant cap a Girona a visitar-lo, pensava que possiblement és certa la dita, que poden haver-hi "amistats perilloses". Llavors deduïa que si Modest Prats està tan esporuguit sobre la capacitat dels catalans per saber trobar les formes que han d'alliberar-nos, podia ser conseqüència de l'amistat que deia professar-li Josep Pla, que era aquell home que s'imaginava els catalans gent de volada gallinàcia. Em venia a la memòria un text de Josep Pla on confessa: "Tinc una relació interessant amb el senyor rector de Medinyà, en Mossèn Prats també filòleg, professor a Girona i Barcelona".

Aquell dia ho vaig veure més clar que mai: Savis a part, només amb l'esperit dels joves i amb caràcters que no es deixin minar per la desesperança, farem possible que Catalunya sigui un poble lliure.

Carles G. Camins és Psicoesteta i Tècnic en Informàtica

PlaçaGran

Crònica del Vallès Oriental

Edita
Premsa Vallesana

Cap de redacció: Miriam Viaplana.
Caps de secció. Informació General: Llorenç Pascual. Cultura: Miriam Viaplana. Esports i art: Joan Sala Vila.
Redactors, corresponsals i col·laboradors: Salvador Montes, Eugeni Estrada, Josep Garcia, Xavier Mari, Ofèlia Roça, Joan Serrat, Xavi Muntanya, Alvar Maduell, Ruth Sala, Núria Arbea, Toñi Nieto, Montse Mir, Pere Mateu, Pere Comas, Juli G. Valls, Josep Macià, Lourdes

Cubells, Pere Valls, Josep Garrrell, Esteve Sala i Joan Colomé.
Fotografia: Josep Garcia i Esteve Gironella.
Redacció, Administració i Publicitat: Roger de Llúria, 1 1r. - Tel. 870 47 09 (Dues línies)
Fax: 870 47 09 - 08400 Granollers
Fotocomposició: Edicatsa
Impressió: Editorial Gironina, S.A.
Dipòsit legal: B 332278
Distribució: Rafael Palomo

"Plaça Gran" és un setmanari plural que no ha de compartir necessàriament les opinions dels seus col·laboradors, que són atribuïdes únicament a les persones que les signen.